

1:1

Romeo og Julie i Brøndby Af Jens Nysten

Dette er en film, der virkelig tør sætte fokus på integration og sameksistens. Der er stof til mange gode samtaler her. I begyndelsen af filmen ser vi klip fra en dokumentarfilm om tankerne bag det store sociale boligbyggeri i Brøndby. Der skulle lægges vægt på det sociale, på fællesskabet, samtidig med at de enkelte familier skulle have lyse og åbne lejligheder, når de flyttede fra det indre Københavns utætte og mørke lejligheder. Efter vi har set tegningerne og hørt de smukke intentioner, zoomer filmen ind på 'virkeligheden', som mildt sagt ikke har levet op til intentionerne.

I dette miljø lever danske Mie med sin mor, der er socialrådgiver, og storebror Per, en familie som alle andre med de konflikter, som det nu indebærer. Mie er forlovet med Shadi, der er dansk-palæstinenser. Han kommer i hendes hjem,

men det er ganske udelukket, at han bare nævner i sin familie, at han har en dansk kæreste. Shadi har en storebror, der jævnligt er på kant med loven på grund af vold. Denne bror får en aldeles central funktion i filmen, da Mies storebror en aften ganske meningsløst bliver tævet næsten til døde og efterladt på gaden. Han bliver fundet af vagtværnet og bragt på hospitalet uden at være ved bevidsthed. Så begynder det intense spil om 'hvem gjorde det?' Da aviserne bringer reportage om, at to med indvandrebaggrund er efterlyst i forbindelse med overfaldet, bliver stemningen meget anspændt: Mie vil have Shadi til at forhøre sig i sit miljø, om nogen ved noget. Samtidig har Shadi faktisk sin storebror mistænkt. Hvordan det videre udvikler sig, skal jeg ikke røbe her, men en vis pessimisme ruger over filmen. Det er ikke nemt at se, hvordan det højaktuelle ønske om integration og sameksistens skal lykkes.

Makkerparret Annette K. Olesen og Kim Fupz Aakeson har igen lavet et dagligdags realistisk drama i klassisk forstand. Med fin forståelse for de reelle problemer og ud fra en omhyggelig research fremstår denne film som et nænsomt og stilfærdigt, men meget insisterende, billede af et stykke Danmark, som ikke ofte får plads i medierne - i hvert fald ikke så nuanceret og sympatisk som her. Man kan måske indvende, at filmen på trods af intentionerne forbliver lidt berøringsangst - at den ikke tør udfordre os, så vi virkelig ser, at dette er noget vi bør tage alvorligt. Filmene efterlader på en måde konflikterne derude i ghettoen. Men der spilles fint af de to unge debutanter i rollerne som Mie og Shadi, og Anette Støvelbæk er helt uimodståelig som den hærgede, retskafne og ængstelige mor.

Danmark 2006 - Instr.: Annette K. Olesen - Manus: Kim Fupz Aakeson - Medv.: Mohammed ali Bakier (Shadi), Joy K. Petersen (Mie), Anette Støvelbæk (Søs), Helle Hertz (mormor Bonnie), Subhi Hassan (Tareq), Jonas Busekist (Per), Brian Lentz (Ole), Paw Henriksen (betjent), Nassim Al-Dogom (Abu Tareq), Rose Copty (Umm Tareq), Trine Appel (Merete) - 91 min. - Dansk biografpremiere d. 27/1, 2016 og på DVD d. 16/8, 2006 - Udlejning: Nordisk Film - Tilladt for børn over 11 år

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=5749&area=3>

<http://philm.dk/default.asp?CallParam=visfilm&IdParam=2322>

<http://www.filmzentrale.com/rezis/1zu1hf.htm> - PS: Filmene fik tre priser ved Nordiske Filmdage 2006 i Lübeck.